

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně : **M. G.**, státní příslušnost Gruzie, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, právně zastoupena Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Čs. Legii 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2010 č.j. OAM-216/LE-BE02-ZA04-2009, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokáta Mgr. Petra Kausty **se stanoví částkou 15.730,- Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně žalobou podanou v zákonné lhůtě napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného a domáhala se přezkoumání napadeného rozhodnutí, poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že správní orgán porušil ust. § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, v ust. § 14 téhož zákona a také zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a) citovaného zákona. Žalovaný také porušil čl. 3 Úmluvy proti krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení publikované pod č. 143/1988 Sb., neboť v případě návratu žalobkyně do země původu bude tomuto zacházení vystavena. V doplnění uvedené žaloby ze dne 7.9.2010 učiněném jejím ustanoveným právním zástupcem žalobkyně uvedla, že do Gruzie se nemůže vrátit s ohledem na nejistou politickou situaci a častým ozbrojeným konfliktům. Gruzie je v neustálém konfliktu s Ruskou federací a taktéž situace v jižní Osetii není zcela uklidněná. Žalobkyně má proto za to, že splňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany, neboť jí hrozí v důsledku těchto konfliktů ohrožení života. Její manžel byl z Gruzie nucen uprchnout i se synem proto, že mu hrozilo a hrozí mučení, nelidské zacházení či smrt. V roce 1991 dělal osobního strážce ministru vnitra Igoru Georgadzemu. Na počátku 90 let se stal ministrem vnitra Gruzie Shota Kviraia, který byl ve sporu s Igorem Georgadzem a boje o moc v Gruzii byly tak intenzivní, že Shota Kviraia ve městě Zugddii zastřelil pět lidí ze skupiny, ke které patřil její manžel. Během občanské války v Gruzii byl její manžel zajat a asi 23 dnů držen v podzemí teroristy, kde byl mučen, aby vyrazil některé informace a byla mu podávána narkotika, v důsledku čehož byl nakažen hepatitidou. Po útěku ze zajetí a návratu domů mu zabili rodiče. Když se stal gruzínským prezidentem Ševarnadze, udělil amnestii, trestancům a vytvořil z nich armádu. Ta však nebyla dostatečně kontrolována a terorizovala místní obyvatelstvo. Proti těmto bandám bývalých trestanců její manžel a další vytvořili dobrovolnou armádu, aby se mohli před jejich výpady bránit. Když mu byli zabiti rodiče jeho bratřenci zorganizovali odboj proti bojovým skupinám a zabili některé jejich členy. Vzhledem k tomu, že v Abcházii dodnes platí krevní msta, chtějí se proto členové těchto bojových skupin za činy bratřinců pomstít na manželovi a její rodině. Ve vlastnoručně psaném prohlášení ze dne 9.3.2010 pak žalobkyně uvedla, že od roku 1992 poznala a viděla válku, hlad a co je to zima. Zůstala bez domova a bez rodičů i sourozenců. V době války ji také zabili bratra a její matka, která na vlastní oči viděla, jak ho mučili, na místě zemřela na infarkt. Žalobkyně nemá domov ani příbuzné a zde žije společně s manželem a nezletilým synem.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že vycházel především z vlastních tvrzení žalobkyně učiněných v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z návratu, má strach ze zabití, zažila hrůzy války a její maminka byla Gruzínka a otec Abcházec. Abcházii opustila v roce 1992 v době válečných událostí v Abcházii, 15 let žila v Rusku a pak na Ukrajině a o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádala poté, co byl při pokusu o nelegální vstup na území Německa

zadržen její manžel. Žádost žalobkyně žalovaný posoudil individuálně na základě její výpovědi s porovnáním s aktuálními informacemi o zemi původu, tak i konkrétní situaci a možnost faktické ochrany se zřetelem k případu žalobkyně. Navrhovatelčinu obavu z návratu kvůli tzv. politickým důvodům jejího manžela v souvislosti s bývalým ministrem vnitra žalovaný nepovažuje ve vztahu k výpovědi jejího manžela za relevantní. Ostatně o těchto důvodech se žalobkyně v průběhu správního řízení ani nezmiňovala. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu nedospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobkyně jsou naplněny podmínky ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. Stejně tak se žalovaný domnívá, že se řádně vypořádal s odůvodněním svého závěru, že u žalobkyně nebyly naplněny podmínky ani pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany dle ust. § 14a) a § 14b) zákona o azylu. Žalovaný proto navrhol, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud poté, co provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.1.2010 č.j. OAM-216/LE-BE02-ZA04-2009, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, rozsudkem ze dne 29.9.2011 č.j. 61Az 3/2010-70 žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

Z napadeného rozhodnutí žalovaného krajský soud zjistil, že žalovaný tímto rozhodnutím žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14, ani § 13 a stejně tak § 14a a § 14b zákona.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.8.2009 sepsané formou pohovoru odpověděla na otázku, z jakého důvodu opustila svou vlast to, že v roce 1992 byla v Abcházii válka, kdy jí zavraždili bratra, matku a vyhodili do povětří jejich dům. Bála se o svůj život. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože v zemi původu Abcházii zažila hrůzy války, smrt bratra, kterého zavraždili, a matky, která po jeho smrti dostala infarkt. Žalobkyně chce, aby její dítě a celá její rodina žila v klidu a míru. K uvedené žádosti je připojeno vlastnoručně psané prohlášení žalobkyně o důvodech, pro které žádá udělení azylu na území ČR ze dne 6.8.2009, v němž žalobkyně opakovala, že v Abcházii zažila smrt vlastního bratra, viděla tragédii vlastní matky, zažila hladovění a zimu. V roce 1992 na počátku války v Abcházii byl do povětří vyhozen její rodinný dům, zažila smrt rodinných příslušníků a kamarádů. Byli nuceni rodnou zemi opustit a vydat se náročnou cestou. Po příjezdu do Gruzie do města Zugdii se dostali dále do města Poti, kde byli naloženi na loď a dostali se do Ruska do města Rostov. V roce 2002 se seznámila s manželem Z. a narodil se jim syn. V Rusku žili do roku 2007 a poté jí manžel řekl, že musí odjet na Ukrajinu. Dostali se do Kyjeva, kde žili dva roky a následně ze stejných důvodů odjeli do Maďarska. Protože její maminka byla gruzínské národnosti a po otci má národnost abchazskou, v žádném případě se nemůže vrátit ani do Abcházie ani do Gruzie. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 25.8.2009 byl proveden pohovor s žalobkyní k žádosti o udělení azylu na území České republiky. V rámci tohoto pohovoru žalobkyně líčila shora

uvedené prožitky v souvislosti s abchazsko-gruzínským konfliktem a útekem do Ruska a posléze do Kyjeva. Žalobkyně uvedla, že co se týče obtíží jejího manžela, o těchto věcech s ním nemluvila. Z Ukrajiny odjeli do Maďarska, kam je za 5.000 USD zavezl nějaký člověk, který jim poradil, aby odjeli až do Německa. Nejdříve se o tento odjezd do Německa pokusil manžel, který ovšem byl při pokusu o překročení hranice zadržen. Na to se žalobkyně dostavila na policii a po manželově zadržení se rozhodla požádat o mezinárodní ochranu. Na otázku, zda do odchodu ze země původu před válkou měla nějaké problémy odpověděla, že nikoliv a pokud by válka nebyla, tak by dodnes žili v klidu a míru doma. Chtěla by zde přečkat nějakou dobu než se situace v její zemi uklidní.

Dále soud ze správního spisu žalovaného zjistil, že tento obsahuje Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2008 zpracovanou MZ USA ze dne 25.2.2009, Informaci MV Velké Británie ze dne 15.10.2008 – Směrnice pro posuzování žádostí o azyl a základní politické a ekonomické údaje o Gruzii z databáze ČTK.

Z takto provedeného dokazování krajský soud dovodil, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu uvedené v ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobu bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. V daném případě však nebylo prokázáno, že žalobkyně opustila zemi původu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Z uvedeného i z obsahu správního spisu tedy vyplývá, že žalovaný nepochybil, když podle shora citovaného ust. § 12 zákona o azylu žalobkyni azyl neudělil. Naopak bylo prokázáno, že žalobkyně opustila zemi původu Gruzii v roce 1992 v době probíhajících bojů mezi abchazskými separatisty a gruzínskou armádou, kdy v důsledku těchto historických událostí špatná situace postihovala veškeré obyvatelstvo a z oblasti Abcházie značný počet obyvatel emigroval a kdy se jednalo o obyvatelé zejména gruzínské národnosti. Jak vyplynulo z výpovědi žalobkyně, po odchodu z Gruzie měla status uprchlíka nejdříve 15 v Rusku a posléze dva roky na Ukrajině a obě tyto země opustila na popud manžela. Ona sama žádné potíže neuvedla. Teprve v doplnění své žaloby uváděla problémy jejího manžela a poukázala na to, že pracoval jako osobní strážce ministra vnitra v roce 1991, z čehož by v případě návratu mohl mít problémy. V porovnání s tímto tvrzením jsou ovšem tyto údaje nevěrohodné ve vztahu k výpovědi jejího manžela učiněného v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy tvrdil, že v roce 1991 či 1992 pracoval v bezpečnostní agentuře, která hlídala bezpečnost starosty Gali. Také na otázku, proč tehdy byl unesen a proč by i po 15 letech měl být vyhledáván v Rusku, resp. na Ukrajině, odpověděl, že neví, že to bylo snad proto, že chtěli peníze. Ani její manžel tedy neuvedl žádné skutečnosti prokazující problémy se státními orgány, úřady, soudy, armádou, policií, resp. to, že

by v Gruzii vyvíjel činnost k uplatnění práv a svobod nebo prosazování určitých politických názorů.

Stejně tak krajský soud ve shora uvedeném rozsudku neuznal žalobní námitku žalobkyně týkající se porušení ust. § 14 zákona o azylu ani žalobní námitku co do porušení ust. § 14a téhož zákona. Podle ust. § 14 zákona o azylu lze udělit tzv. humanitární azyl, pakliže u žadatele nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona. V případě žalobkyně ovšem, jak vyplynulo z obsahu správního spisu a i z obou realizovaných pohovorů, žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle tohoto ustanovení zjištěn nebyl a žalobní námitka je v tomto směru nedůvodná. Stejně je tak nedůvodné i žalobkyní vytýkané porušení ust. § 14a zákona o azylu, když se žalobkyně domáhala, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní doplňkové ochrany.

Dle shora citovaného ustanovení § 14 zákona o azylu lze udělit azyl z tzv. humanitárních důvodů. Žalobkyně poukázala v průběhu správního řízení v tomto směru na svůj zdravotní stav, ovšem citované lékařské zprávy o zdravotním stavu jeho i nezletilého žalobce nesvědčí ani pro závěr, že by se jednalo o případ zvláštního zřetele hodný. Nebylo tedy zjištěno, že by v případě návratu žalobkyně byl ohrožen její život či zdraví. Žalobní námitka týkající se porušení ust. § 14 zákona o azylu žalovaným je proto rovněž zcela nedůvodná. Jako nedůvodné hodnotí krajský soud i žalobkyní vytýkané porušení ust. § 14a zákona o azylu, když se žalobkyně domnívala, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany. Nebylo však prokázáno, že by žalobkyni v případě návratu hrozila vážná újma dle odst. 2 ustanovení § 14a zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žalobkyně opustila Gruzii v důsledku bojů v Abcházii, což učinilo v době válečného konfliktu v této oblasti více než 200.000 etnických Gruzínců. Abchazsko-gruzínský konflikt byl ukončen v roce 1994 dne 14.5., kdy obě strany podepsaly dohodu o příměří a odpoutání sil. Jak vyplývá z použitých informací o zemi původu žalobkyně, které uvádí žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, doposud většina bývalých uprchlíků čeká na politické řešení, které by jim umožnilo bezpečný návrat, přičemž gruzínská vláda v roce 2007 vypracovala akční plán strategie pro pomoc vnitřně vysídleným osobám. Je zapotřebí také podotknout, že žalobkyně se v průběhu správního řízení nezmínila o tom, že by měla v zemi původu problémy se státními orgány a z pohledu hodnocení vyplývajícího z informací o Gruzii nelze učinit závěr, že by žalobkyni hrozila shora uvedená vážná újma. Závěrem krajský soud dodává, že za rozhodující je nutno posuzovat osobní situaci žalobkyně, jakož i vnitřní poměry země původu Gruzie v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a nikoliv v době, kdy žalobkyně opustila zemi původu v důsledku abchazsko-gruzínského konfliktu.

Soud rovněž neshledal důvodnými další námitky týkající se porušení procesních předpisů, které žalobkyně pojala jen obecně a blíže je nekonkretizovala. Dle názoru soudu žalovaný měl dostatečné podklady pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Své rozhodnutí přesvědčivě a úplně odůvodnil.

K podané kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2.2.2012 sp. zn. 1Azs 1/2012 shora uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na to, že žalobkyně v doplnění žaloby namítla, že se do Gruzie nyní nemůže vrátit vzhledem k nejisté politické situaci v zemi a k častým ozbrojeným konfliktům. Měla za to, že v důsledku těchto konfliktů by zde byla ohrožena na životě a že proto splňuje podmínky pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany. Také poukázala na situaci svého manžela, kterému dle jejích tvrzení v Gruzii hrozilo a nadále hrozí mučení a nelidské zacházení a to jednak z politických důvodů a jednak z důvodu krevní msty. Nejvyšší správní soud dále upozornil na to, že žalobkyně poukázala na novou eskalaci konfliktu v zemi původu žalobkyně, ke které došlo v roce 2008 a ke které se krajský soud nevyjádřil. Stejně tak se krajský soud nevyjádřil k žalobním námitkám ohledně tvrzené vážné újmy hrozící se strany soukromých osob, již má čelit stěžovatelčin manžel.

Krajský soud doplnil v dalším řízení dokazování aktuální Zprávou o dodržování lidských v Gruzii za rok 2011 zpracovanou Ministerstvem zahraničí USA dne 24.5.2012. Z této zprávy krajský soud zjistil, že mezi nejzávažnější problémy v oblasti lidských práv patřilo týrání vězňů a zadržených osob příslušníky státních orgánů a nebezpečné a špatné podmínky ve věznicích, nedostatky ve fungování právního státu – např. nejistota ohledně nezávislého a spravedlivého výkonu řádného procesu ze strany justičního systému, zasahování státu do základní svobody spolčování odborářů v některých oblastech. Nadále přetrvávaly problémy s přesídlováním vnitřně vysídlených osob. De facto úřady v separačních regionech Abcházie a Jižní Osetie byly nadále mimo kontrolu centrální vlády. Jak v Abcházii tak v Osetii platilo nadále příměří, i když v obou oblastech došlo k násilným incidentům. Úřady Jižní Osetie odpíraly většině etnických Gruzínců vyhnaných během a po konfliktu v roce 2008 možnost vrátit se do jižní Osetie. Uvedená zpráva dále obsahuje informace ohledně výskytu několika případů nepotvrzených zpráv, že vláda nebo její agenti se dopustili svévolného nebo zákonného zabití. Co se týče mučení a jiného krutého nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání ústava a zákony takové praktiky zakazují. Nicméně se objevily zprávy, že se jich pracovníci státních orgánů dopouštějí. V této souvislosti se mimo jiné pojednává o tom, že podle zprávy ministerstva spravedlnosti bylo zahájeno dvacet vyšetřování ve věcech údajného mučení, devět ve věci nelidského zacházení a jedno ve věci použití nátlakových prostředků s cílem vynutit důkazy. Totéž ministerstvo však také uvedlo, že 14 případů bylo ukončeno a dvě osoby byly odsouzeny, včetně čtyř policistů za zneužití pravomoci proti svěřeným osobám. Osoby zadržené na území Jižní Osetie, které se později vrátily do oblasti pod gruzínskou vládou, hlásily incidenty špatného zacházení a týrání v osetských věznicích.

Ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 61Az 4/2010 týkajícího se řízení o žalobě manžela žalobkyně a jejich nezletilého dítěte proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany krajský soud zjistil, že obavy manžela žalobkyně spočívaly v tom, že byl v zemi původu v době válečného konfliktu v roce 1992 sám vystaven pronásledování, mučení, bití a věznění. Žalobce z toho dovozoval, že

v případě návratu by byl pronásledován nadále soukromými osobami v důvodu příslušnosti k určité sociální skupině v důsledku toho, že odmítl bojovat v abchazsko-gruzínském konfliktu. Vyslovil také obavu, že v případě pronásledování mu gruzínské státní orgány nebudou schopny pomoci. Za účelem posouzení výše uvedených obav manžela žalobkyně z pronásledování ze strany soukromých osob v důsledku odmítnutí bojovat v abchazsko-gruzínském konfliktu se krajský soud obrátil se žádostí o poskytnutí informací na Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Toto ministerstvo sdělilo soudu, že vychází ze skutečnosti zjištěných Zastupitelským úřadem ve Tbilisi. Ve sdělení se uvádí, že zastupitelský úřad nemá k dispozici reálné uchopitelné a ověřené informace, které by naznačovaly hrozbu pronásledování neúspěšných žadatelů o azyl ze strany soukromých fyzických osob. Sdělení dále informuje o tom, za jakých podmínek bylo možno se v abchazsko-gruzínském ozbrojeném konfliktu v roce 1992 vyhnout účasti v tomto konfliktu. Pokud by zemi nelegálně opustila osoba tehdy již povolána k vojenské službě a nevyužila některý ze způsobu, jak se vojenské povinnosti vyhnout, není pravděpodobné, že by v současné situaci představitelé mocenských struktur takovou záležitost řešili, neboť od té doby uplynulo více než 20 let a několikrát se vyměnila nejen vláda, ale celková politická garnitura. Obavy žalobce z nepochopení mladší generace označuje zastupitelský úřad za liché. Zastupitelský úřad dále uvedl, že v případě pronásledování či fyzického útoku se lze dovolat ochrany u příslušných státních orgánů, ovšem účinná pomoc by záležela na intenzitě způsobené újmy. Zpráva dodává, že na území Gruzie v současné době ozbrojený konflikt neprobíhá. Co se týče problému tzv. krevní msty, tato ze společnosti zcela nevymizela, avšak je soustředěná do vysokohorských oblastí s obtížnou dostupností centrální moci tam, kde většinou žijí izolované kmeny – komunity bez možnosti širší komunikace a pravidelného přísunu informací. V místech s početnou populací (města Tbilisi, Kutaisi, Batumi) se krevní msta nevyskytuje.

Se zřetelem ke shora uvedeným informacím dospěl krajský soud k závěru, že se na žalobkyni nevztahuje možnost udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Bylo-li úkolem krajského soudu posoudit zejména otázku, zda žalobkyni v zemi původu nehrozí vážná újma z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) citovaného zákona, pak k tomuto problému soud uvádí, že poslední eskalace ozbrojeného konfliktu se odehrála v roce 2008, tedy před pěti léty a podle nyní aktuální zprávy Zastupitelského úřadu ve Tbilisi shora uvedené na území Gruzie v současné době žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Není proto ani tato žalobní námitka žalobkyně spočívající v obavách z ohrožení na životě v důsledku těchto konfliktů důvodná. Podle shora citované zprávy MZ USA existuje v zemi původu žalobkyně řada problémů v dodržování lidských práv a svobod, ty se však týkají obecně veškerého obyvatelstva. Stejně tak nedůvodná je i námitka z důvodu obav z krevní msty týkající se jejího manžela, neboť jak vyplynulo ze shora citovaných informací Zastupitelského úřadu ve Tbilisi, ta se vyskytuje v obtížně dostupných vysokohorských oblastech Gruzie, nikoliv však v místech s početnou populací, zejména ve větších městech. Tatáž zpráva uvádí mimo jiné i to, že žalobkyni ani jejímu manželovi nehrozí pronásledování, jakožto neúspěšným žadatelům o azyl a

že existuje reálná možnost obrátit se o pomoc na gruzínské státní orgány v případě pronásledování ve strany soukromých osob.

Se zřetelem k výše uvedeným důvodům dospěl krajský soud opětovně k závěru, že žaloba žalobkyně není důvodná a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn § 36 odst. 2 s.ř.s. podle kterého náklady s přibráním tlumočnicka platí stát.

Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána náhrada nákladů právního zastoupení spočívající v odměně v rozsahu čtyř úkonů právní pomoci po 2.100,- Kč, jednoho úkonu právní pomoci za 3.100,- Kč, pěti režijních paušálů po 300,- Kč a 21% DPH, tj. 2.730,- Kč. Celkem tedy náleží právnímu zástupci 15.730,- Kč, a to v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 3, písm. f), § 11 odst. 1, písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu právnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 19. září 2013

**samosoudce
JUDr. Petr Indráček**